

norske Maler, Edward Munck, have sin ejendommelige Udstilling.

Mon ikke denne Maler skulde have tabt en lille Farvebacille, da han flyttede ud. — (Jeg vil haabe, det kun vil blive nogle faa, han efterlader, og at det vil være af de gode Baciller, som vi ikke kan undvære for at holde Livet og Udviklingen i Gang.)

Det voldsomme Udbrud af Farver viser, at den unge Kunstnerinde er i Besiddelse af en ubændig Farveglæde, som man maa bøje sig for. Der er i hende en ungdommelig Uro og Lyst til at prøve alt; snart er det Relieffer, snart hele Figurer, Arbejder i Gips, Messing, Voks og Tin. Hun viser i de fleste Arbejder en udpræget, plastisk Sans, som f. Eks. ved de dansende Kvinder paa Tinvasen, med Flugt og Fart i de stive Skorter, som synlig er paavirket af den etruskiske Kunst. Hendes Studier i denne Stilart peger netop paa, hvor energisk og flittig hun arbejder paa sit Talents Udfoldelse.

I en lille Gengivelse af nogle Relieffer fra et Gravmæle er Smerten over det døde Barn enkelt og kønt udtrykt.

Alle de mange livlige og farverige Skitser af Livet i Italien og nogle fine, farvelagte Blomsterstudier viser, at hun paa det koloristiske Omraade

maa kunne naa langt frem. Hendes Billeder med bibelske Emner er endnu raa i deres Udkast, og temmelig forsøgsmaessige; men i andre Billeder maa man sige, at hun har naaet frem til Beherskelse af de mange Farver, hun frejdigt tumler med, som f. Eks. i Nr. 53, „En lille liggende Dreng“ og „To Kvinder“. Trods dette Billeds stærke og voldsomme Kolorit, er det af en smuk Farvevirkning, og de to Skikkelser træder naturligt og harmonisk frem paa den meget stærk gule Baggrund. „Ved Rokken“ er ogsaa et godt Arbejde, og „To Smaadrenge ved et Legebord“ staar friskt og levende. Ogsaa „Huse i en Landsby“, med sine prægtige Tage, virker fristende og luftfriske.

Alt i alt maa man sige, at der lyser Frejdighed og Livsmod ud af denne Kunstnerindes Arbejder; man vil haabe, at hun vil frøde om de gode Evner, der er hos hende, og ikke lade sig forlede til for mange Forsøg, — men bide sig fast i de to solide Grundegenskaber: Linie og Farvesans, der særlig præger hendes Kunst.

„P a n“.

Pauline Thomsen.

I Larsens Lokaler paa Højbroplads har Pauline Thomsen ud-

stillet ca. 50 Billeder, om hvilke der ikke kan siges ret meget, idet de ikke er særlig personlig prægede.

Der er i hendes tidligere Billeder af og til en Stemning, en Luft med Sol under Træer, som kan minde om de gamle danske Malere; men det er desværre kun glimtvis, som f. Eks. den højre Side af Billedet „Kørne vandes“, med sit sivende Sollys og Grupperingen af Kørne under de høje Træer.

I „Sol i Oldermændens Have en Sommeraften“ er der den varme, gyldne Solglans, og den saa udprægede danske Naturstemning; men det mangler den fine Behandlingsmaade, som kendetegner de gamle danske Maleres fint stemte lyriske Sind.

Et lille Billede, Nr. 51, der er kommen bagefter og derfor ikke findes i Kataloget, er det smukkeste i hele Samlingen, beviser netop tydeligst hendes Slægtskab med den omtalte Tids Kunst. Deres Landskaber staar ikke som den klare Virkelighed, med det frodige Livs saftige Farver, men som en stille Drøm om de danske Somres fredelige, lune Dage under skyggende Træer.

Hun søger undertiden at arbejde sig op i et mere moderne Syn paa Farver og det hele Tilsnit, men det passer ikke for hendes Natur.

„P a n“.

Brandmajoren.

—o—

Siden Røsten fra Aalborg ved at kræve mig til Regnskab kaldte mig op af min uskyldige Søvnængertilstand, har jeg ikke gaaet i Søvn mere, til Vederkvælgelse for mig selv og til Beroligelse for alle dem, som er Hadere af Søvnængeres uventede og ubelejlige Besøg.

Derimod er jeg selv bleven Genstand for Besøg i Nattens sildige Timer af min Ven Brandmajoren, der efter Søren Kierkegaards Sigende under almindelige Forhold er „en meget behagelig og dannet Mand, som véd at vise Enhver den Agtelse, ham tilkommer“, — men, saa snart han bare lugter Røgen af en Ildebrand, blæser, alle Hensyn en lang Marsch og med en Masse Grovheder rydder Brandstedet for hele det velmenende, emsige Kompagni, som under Foregivende af at ville hjælpe, lægger Slukningsarbejdet lutter Hindringer i Vejen.

Min Ven Brandmajoren: — vi er

nemlig særdeles gode Venner, skønt jeg altid maa lægge en Dæmper paa hans Iver, — har fattet en fanatisk Kærlighed til „Dansk Kvindesamfund“ og en ligesaa fanatisk Mistillid til alle de mange Venner, som den nye 5te Juni-Grundlov med et Trylleslag kaldte op af Jorden. Jeg har gjort, hvad der stod i min Magt for at bekæmpe denne ganske uretfærdige Mistillid, og taget mangan Tørn med ham om den Ting i Natens stille Timer, men til ingen Nytte. Brænder det et Sted indenfor „Dansk Kvindesamfund“s Interessesfære, kan jeg være sikker paa at høre hans jernbeslagne Støvlesaaler dundre op ad Trappen til Studiestræde 49, 2den Sal.

Saaledes ogsaa om Aftenen den 18. Januar, samme Dag, som det ærede Medlem fra Vejle Amts 2den havde interpellaret Kultusministeren under 2. Behandling af Finansloven angaaende Overlærerembedet ved Kolding Kommunes Forskole. Døren fløj op med et Brag, og Brandmajoren trampede ind og med ham en Hvir-

velvind, som rejste Papirdyngerne paa Bordet foran mig.

„Ildløs i Kolding!“ trompetede han ud, endnu stakaandet af sin Storm op ad Trapperne. „Overlærerplads ledig — Lærerinde konstitueret — Ansøger til Pladsen — glimrende anbefaling fra Skolekommission, Byraad og Borgmester — Andragende til Ministeren — pure Afslag — Udnævnelsen ulovlig — før ikke for Juristerne — Haa, haa haa!“ Han smed sig ned paa den nærmeste Stol, saa den jamrede sig derved, mens hans Øjne kuglede sig imod mig med et morderisk Blik. — „Naa, er vi rede? Alle Mand ved Pumperne. En Straale i Bladet af det iskoldeste Vand! — Har vi maa ske ikke faaet en ny Junigrundlov? Er Kvinderne ikke blevne ligeberettigede Borgere? —“

„Jo vist, jo vist,“ tyssede jeg paa ham, „men det ved jo ingen Bedre end Ministeren selv. Har hans Parti ikke sat paa sit Program: Kvinders Adgang til alle Embeder og Stillinger? — Men De gaar da for Guds